

Sentencja

- 1) Klauzulę 2 i klauzulę 3 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że pracownik – taki jak skarżąca w postępowaniu głównym – jest objęty zakresem stosowania tego porozumienia ramowego w zakresie, w jakim pracownik ten był związany ze swoim pracodawcą umowami o pracę zawartymi na czas określony w rozumieniu tych klauzul.
- 2) Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego uregulowaniu krajowemu, które nie wymaga żadnego skutecznego środka sankcjonującego nadużycia, w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 tego porozumienia ramowego, wynikające z wykorzystania kolejnych umów o pracę zawartych na czas określony w sektorze publicznym, ponieważ nie istnieje w wewnętrznym porządku prawnym żaden skuteczny środek sankcjonujący takie nadużycia.
- 3) Do sądu odsyłającego należy dokonanie oceny w świetle ustawodawstwa, układów zbiorowych lub praktyki krajowej, jakiego rodzaju powinno być odszkodowanie przyznane pracownikowi – takiemu jak skarżąca w postępowaniu głównym – aby odszkodowanie to stanowiło dostatecznie skuteczny środek sankcjonujący nadużycia w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony.

Do sądu odsyłającego należy również ewentualnie dokonanie zgodnej z prawem Unii wykładni właściwych przepisów prawa krajowego w możliwym zakresie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.

**Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 12 lutego 2015 r.(wniosek o wydanie orzeczenia
w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Cagliari – Włochy) – postępowanie
karne przeciwko Claudii Concu, Isabelli Melis**

(Sprawa C-457/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania — Identyczne pytania prejudycjalne —
Artykuły 49 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Gry
losowe — Uregulowania krajowe — Reorganizacja systemu koncesji w drodze zrównania w czasie terminu
ich wygaśnięcia — Nowy przetarg — Koncesje o czasie obowiązywania krótszym od czasu obowiązywania
koncesji udzielonych w przeszłości — Ograniczenie — Nadrzędne względy interesu ogólnego —
Proporcjonalność)

(2015/C 127/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Cagliari

Strony w karnym postępowaniu głównym

Claudia Concu, Isabella Melis

Sentencja

Artykuły 49 i 56 TFUE oraz zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie krajowym przepisom, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewidują organizację nowego przetargu dotyczącego koncesji o czasie obowiązywania krótszym od czasu obowiązywania koncesji udzielonych w przeszłości z powodu reorganizacji systemu w drodze zrównania w czasie terminu wygaśnięcia koncesji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 439 z 8.12.2014.